

VLADIMÍR DVORŠČÁK

ZBIERKA BĀSNĪ I.

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú
vyhradené

ISBN 978-80-560-0055-7

VLADIMÍR DVORŠČÁK

Zbierka básní

Edícia: MEA 2000 o. z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0055-7

Len moja

Objímam ťa v náručí,
milión bozkov jednej noci mi nestačí.

Polejem ťa práškom nehy,
do uška pošepnem si moja lady.

Dotýkam sa ťa teplom dlaní
s tebou láska ja mám veľké plány.

Vlasmi ti prepláva nežný dych
srdce moje ti šeptá
ty jediná si žena môjho srdca.

Túžim stále vidieť krásu tvojich očí,
smäd po nich lesk cudzích neuhasí.

Milujú sa naše mihalnice,
stávame sa kvetom čerešne,
čo nikdy neodkvitne.

S tebou držím v týždni sedem dní,
sme deti lásky, deti šťasteny.

Perami krájam sekundy lásky na sto častí,
nik z nás si čas neprivlastní.

Prosím pomôžte...

Kráčam inkognito v dave,
pohľad nevinného ma spoznáva.

Vyšíva obrázok v dlani,
pohľadza moje city
do stehov ich ukladá.

Prosia ma oči dieťaťa,
ďakujú mi oči hladného tigra.
Kúsok chleba už nesýti...

Chlieb v minci uložený,
spláchol ľudský smäd.
Mince už citom neveria...

Otcov opasok

Mnohokrát opásal jeho malý svet,
vie presne ako vonia zelená tráva, biely sneh.

Za medenou prackou ukryte sú zlate klasy,
hladia ich mozole vymodlené v práci.

Mnohokrát sa už zmenil na hada,
darmo korisť jeho city prevráva.

Nemý svedok uložený pri mesiaci
keď hladil otec hviezdny prachom
pokropené vlasy.

Príležitostný maliar dúhových obrázkov,
namaľoval ich láske z lásky.

Stratil opasok vôňu,
vrásky posýpane popolom si už nepomôžu.

Vychádza úsmev nového dňa,
svorka psov otcov opasok hravo roztrhá.

Píšťalka

Vietor ťahal ulicou listy na špagáte,
na píšťalke skrehnuté prsty hopkali.

V klobúku len pár centov,
práca úmorná,
detská tvár do dlani dych sypala.

Páni z teplých kabátov euro vybrali,
prsty po píšťalke veselo skáču.

Ustal hlas píšťalky
euro do kabáta sa schovalo
v detskej tvári smutno...
podpätky topánok sa dobe vysmiali.

Nebo v záruke

Utekajme spolu po lúke
nebo je len do zajtra v záruke,
peľ kvetov lieta povetrím ako iskry vatry,
nám dvom táto chvíľa patrí.

Sprevádza nás žblnkot potôčika,
slnko podopiera lakte
usmieva sa na nás z obláčika,
cez most prehodená lávka
praskajú na nej dosky,
padli prvé jemné bozky.

Červeň zachytila naše tváre,
s piesňou na perách pomalý utekáme,
beriem ťa do náruče,
bozky pokožku jemne pália,
dúfame, že nás naše tváre neprezradia.

Zviazali sme ručičky na hodinách,
mám trochu strach ty vzdychneš ach,
kvety spievajú o lásky plných maškrtách.

Vnímame krásu tiel,
peľ kvetov nás do svojho plášťa zaodel,
našiel som svojho srdca, chýbajúci diel.

Gúľame sa, kvety si nás pohadzujú,
putom lásky prevádzujú,
maľujú prsty obrázky na kožu,
prvé kvapky dažďa sa nám obliecť pomôžu.

Slza ženy

Slza ženy...

Slza ženy pre muža je
a navždy ostane tajomné umenie
žena je letný vánok,
vianočné sneženie.

Malý sprievodca s veľkou silou,
v čase nepohody kvapkou krvi obetavou.
Hlas duše, v tichu noci padajúci na vankúše.

Kvet rozkvitnutej marhule,
nevracia sa k tomu čo bolo minule.
Perla šťastia, radosť líc,
v smútku priateľ rozmazaných mihalníc.

Slza ženy je prameň živej vody z raja,
prezrádza čo myšlienky taja...

Tajomná komnata

Na nádvorie vstúpila deva v zlatom šate.
Hladí okraj šiat kocky kamenne,
všetko je také tajomné.

Vítajte privítala návštevu vôňa svieci,
do ticha znie hlas mysle, kde sú všetci?

Hľadia steny na nevídanú krásu,
zrkadla si vzdychli od úžasu.
Vlasy plavé, pleť z jemného hodvábu
v srdci city pravé, láskou muža nepoznané.

V tóni sviec plávajú schody,
listy vejára schovali, tlkot srdca,
rumenec tváre, čo skrývajú
dvere komnaty nie je známe.

Privial vzduch komnaty
na stenu purpurový tieň ruže,
omamná vôňa po zábradlí sa tíško kíže...

Tam v belasých nebesách

Chystám sa napísať niečo pekné
svojej milej na nebo,
niekto ma však predbehol
vypísal poslednú kriedu,
pozerám do očí ktorých poznám každú slzu,
vidím ich ducha biedu.

Chodím hľadáam,
na zem tvrdú v kaluž padám.

Hľadáš kúsok voľného neba,
nebo je skrz na skrz popísané,
už ani pomedzi riadky sa písať nedá.

Clivo mi, vzdychám je mi do plaču,
mihalnice smútkom zaplačú.

Z oči mi vytekajú zaprášene slzy,
nedokážem vymazať z neba ani jeden odkaz,
neviem byť drzý.

Snímaš mi z tváre to čo ma živí
utieraš mi z oči prach,
ja hľadím do tvojich očí
je tam napísané „Milujem ťa“
tam v belasých nebesách.

Tvoj

Aj keby ma všetci odmietli
aj keby už nikdy moje krídla nevzlietli,
viem, že ty ma pritúliš ako vtedy,
tvoje náručie je vždy plné nehy.

Si prístavom mojej duše,
pokojnou hladinou,
v tebe nachádzam svoje druhé ja,
si mojou láskou jedinou.

Kráčame spolu cestou ne cestou,
keď nevládzem nesieš ma,
keď nevládzeš ty nesiem ja,
držíme sa za ruky stromy sú už bez listov.

Nemusíš sa báť som to stále ja,
cítim to čo ty, cítíme to obaja.
spájajú nás puta lásky,
a na tom nezmenia nič
ani časom vytvorené vrásky.

Pre mňa si kvet plný farieb plný jasu,
vnímam tvoju vôňu, farbu hlasu,
pod očami máš trblietavé hviezdičky,
zaľúbený sme jak dve malé iskričky.

Dal som ti do dlani svoje ja,
vytrhnúť z rúk nemôže ti ho nik,
pre moje pery si neodolateľná maškrtka,
som tvojich pery labužník.

Tvoríme spolu vyhňu citov,
sme dva malé plamienky,
uprostred tuhej zimy na malú chvíľu,
nastolíme jar pozbierame snežienky.

Stravec hrozna

Ranné slnko lúče strapce hrozna vzbudili,
oni vôkol seba vôňu sladkú omamnú šírili
v neďalekom dome sa najkrajšie ženské oči
na celom svete sa z krásneho sna budili.

Sladké bobule hrozna, sť'a zlaté nugáty
v slnečnej žiare svietili,
pracovité mužské dlane ich ako jemné krivky
ženského tela hladili.

Vinica krásou jesene dýchala
pomalým krokom s úsmevom
na perách krása nevinná
k mužovi s šálkou voňavého čaju
ako pierko vo vánku kráčala.

Tvár muža sa rozjasnila
ženská ruka nežne šálku
vône do altánku
na prestretý stôl položila,
krása jej ladvých pohybov
srdce mužské rozohnila.

Sila mužských ramien milú,
ako včelu sladký peľ
na krásny kvet privábila,
do lona muža sa posadila,
pery nasaté sladom hrozna
k sebe privinula,
kúzlom svojich pier
srdce milované očarila.

Mladá dvojica sa raným dúškom
citov lásky posilnila,
ruky svoje prácou vo viniči naplnila,
strapce plné sladkej šťavy
do noše s nehou uložila.

Kvapky potu po tvárach sa pretekali,
úsmevy krásne sa nežne bozkávali,
listy viniča sa o láske zberačov rozprávali
ich pracovité ruky jemne pohládzali.

Na neďalekom vršku svätý Urban sedával,
sladké víno po dúškoch popíjal,
z úrody zlatých strapcov sa náramne radoval,
zberačom ich úrodu požehnal,
do každého strapca kúsok lásky ukrýval.

Mladý muž noše plné zlatých strapcov
na svalnaté plecيا nakladal,
oči krajšie ako nebo túžbou vášne naplňal.

Deň sa blížil k večeru
ako posledný najvzácnejší klenot,
zberu mužské svalnaté ruky
krásu v šatách zlatých ponesú
pod altánkom pri sladkom vínku
do ríše čarov lásky unesú.

Duše dar svätého Urbana prijali
dúškami čarovného nápoja sa zohriali,
vd'aku za úrodu požehnanú štrngotom
plných pohárov čarovného skvostu dávali.

V lampáši sa plamienky ihrali,
vôkol nich dve srdiečka
plné ohňa vášne plávali,
rozvášnení zberači sa domov
na lôžko do perín lásky pobrali.

Ruky svätého Urbana listy viniča hladkali
jeho ústa tíško im šepkali,
by aj na budúcu jeseň ľuďom hojnosť
sladkej šťavy plnej lásky podali.